

1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), idet jeg meget paaskønner, at det ærede Medlem udtalte, at han erkendte, at der ved det Forhold, som omhandles i Lovforslagets § 6, er Tale om en Ejendomsret. Det er nemlig det fundamentale for den Betragtning, som har ledet os, som have stillet Ændringsforslag Nr. 9, hvormed jo ikke er sagt, at det ikke ogsaa er fundamentalt for andre ærede Medlemmers Betragtninger. Jeg vil nu haabe, at det ærede Medlem ikke skal volde mig Bedrøvelse, naar det skal føres ud i Livet, hvorledes denne Ejendomsret for Fremtiden værges, thi det kan jo kun lidet nytte, at man indrømmer, at en anden har en Ret, naar man dog ikke vil unde ham Udøvelse af den under saadanne Forhold, at den kommer til sin fulde Virkelighed. Og der er maaske ikke mange Tilfælde, hvor dette gælder mere end netop her. Jeg maa gøre opmærksom paa, at Ændringsforslag Nr. 9 kun i ganske enkelte Punkter er forskelligt fra Ændringsforslag Nr. 8, og at Hovedforskellen er Bestemmelserne om et Fredningsbælte for Aalegaardsfiskeriet, for det Fiskeri, der er sikret Aalestadeejerne. Den ærede Ordfører har udviklet Begrundelsen for Ændringsforslag Nr. 8, og jeg kan delvis tiltræde den. Naar vi, der have stillet Ændringsforslag Nr. 9, ikke have kunnet tiltræde Ændringsforslag Nr. 8, er det væsentlig, fordi de Afstande, der ere fastsatte for Fredningsbæltet for det bestaaende Fiskeri — og, som sagt, er der efter min Opfattelse ogsaa her Tale om en Ejendomsret — ere for smaa. Ændringsforslag Nr. 8, 6te Stykke, omhandler Læbæltets Størrelse udefter. I de foregaaende Stykker er der givet den, som har Aalegaardsretten, Tilladelse til at bygge sin Aalegaard ud, og i 6te Stykke fastsættes da, at naar vedkommende Fiskeri-ejer har udlagt sit sidste Redskab og altsaa standser med at bygge ud i Havet, bliver der et Læbælte paa 10 Favne. Derefter maa saa den fri Fisker begynde. Det bestemmes senere, at han skal bygge i samme Retning, og at Fangeaabningen af hans Redskaber skal vende mod Land. Men der bliver altsaa mellem det Punkt, hvor den fiskeriberettigede Fisker slutter, og det, hvor den fri Fisker begynder, en Afstand paa 10 Favne. Det er efter vor Mening absolut for lidt. Jeg nødes, kan jeg gerne sige, til her at udtale, at jeg har 30 Aars Erfaring, hvad dette Fiskeri angaar. Det er et Forhold, jeg har beskæftiget mig med i over 30 Aar, og jeg kan selvfølgelig ikke undlade at hævde

den Overbevisning, som dette personlige Kendskab til disse Forhold har givet mig. Dersom man vil sammenligne dette Læbælte af 10 Favne med, hvad der andre Steder i Fiskeriloven tilstaas af Læbælte, vil man se — f. Eks. i § 13 —, at der sættes et Læbælte for Fiskens Opgang i Aaer osv. paa 100 Favne. Ganske vist, naar Aaen har en bestemt mindre Bredde, 10 Fod, gaar Læbæltet ned til 50 Favne, og det kan med Landbrugsministerens Billigelse gaa endnu længere ned, men det laveste Tal, der her er fastsat i Loven, er 50 Favne. Man vil sikkert indrømme, at i Sammenligning hermed se de 10 Favne mærkeligt ud. Det kan jo ikke nytte, at man vil erkende, at Fiskeriretten er en Ejendomsret, naar man samtidig tillader Foranstaltninger, hvorved der kan lukkes af for Aalen, saa at den ikke kan komme ind til Kystejernes Redskaber. Aalen kommer jo hverken fra Land eller fra Skyerne, men ude fra den aabne Sø, og er der stillet den saadanne Forhindringer i Vejen, at der ingen Aal kan komme ind til mit Aalestade eller min Aalegaard, kan det ikke nytte, at jeg i min Lomme har et Skøde paa dette Stade. Det mindste Fredningsbælte udefter, der kan være Tale om, vil være 50 Favne, og det have vi foreslaaet.

Men dermed er Sagen jo ikke klar, der er ogsaa et Fredningsbælte til Siden. Den ærede Ordfører har Ret i, at der er en betydelig Forskel mellem, hvad § 3 i Loven af 5. April 1888 bestemmer, og hvad der, saaledes som Loven har været hævdet, har været Praksis paa dette Omraade. Thi i § 3 i Loven af 5. April 1888 siges det jo, at naar den fiskeriberettigede ikke selv udnytter Fiskeriretten — saa kan det ikke skade, at en anden gør det —, saa maa en anden tage den i Besiddelse. Nu er her fastsat baade i Ændringsforslaget Nr. 8 og i Ændringsforslaget under Nr. 9, at normalt er Ejendomsfiskeriet beskyttet til Fangesiden i 250 Favnes Afstand. Dertil har jeg intet at bemærke, det ligger allerede deri, at jeg selv er med til at stille det samme Forslag. Men her kommer saa atter Forskellen mellem Ændringsforslagene Nr. 8 og Nr. 9. I Nr. 8 staar der i god Samklang med, hvad der er foreslaaet af den saakaldte Aalegaardskommission, at mellem to Fiskerier — man gaar ud fra, at den normale Afstand er halvtredie hundrede Favne — maa den fri Fisker først i 150 Favnes Afstand fra Læbæltet udefter anbringe to eller flere Ruser, og for hver 50 Favne til Siden